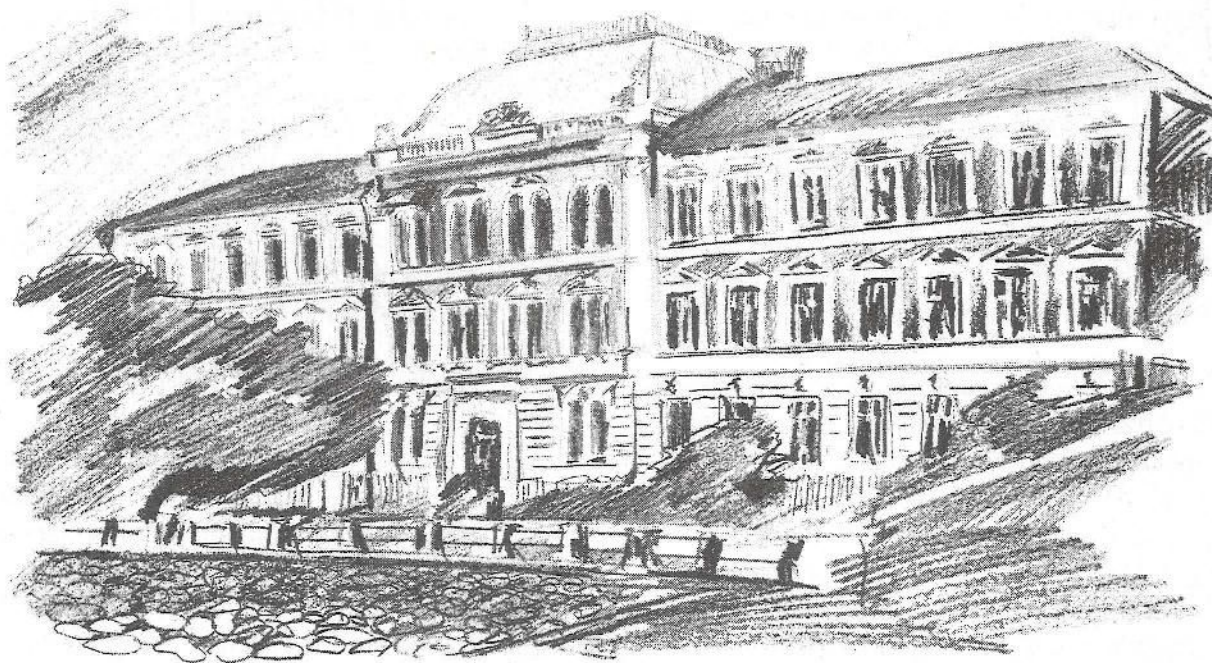

Útravaló

A MISKOLCI **REF**LEKTOR

ÜNNEPI SZÁMA

A Lévay József Református
Gimnázium és Diákotthon
Diáklapjának
különkiadása

„Égy ragyogjon a ti világosságorok az emberek előtt,
hogy lássák a jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti
mennyei Atyátoikat.”

(Máté 5:16)

Tisztelt Vendégek! Kedves Szülők!
Kedves Kollégák! Kedves Osztályfőnökök! Kedves ballagó Diákjaink!

(Részlet Ábrám Tibor igazgató ballagási ünnepi beszédéből)

Bizonyára tapasztaljuk azt, hogy az utóbbi időben – legalábbis a végzős diákok számára – a természeti törvényeket kissé meghazudtolóan felgyorsultak az események.

Nem is elsősorban az ez idő tájt gyakran emlegetett „Milyen gyorsan eltelt ez a négy- hat év” mondatban lehet ezt tetten érni, hanem megtapasztalható fordulópontja talán a szalagavatóra tehető, ahol – a bibliai versenypályás hasonlattal élve – befordultatok a célegyenesbe. Az utána következő öt hónap szinte elröpült. Hétfőn részt vettetek az utolsó iskolai istentiszteleten, szerdán megtörtént a 4 vagy 6 éves tanulmányi munkátok lezárása, csütörtökön felkerestétek tanáraitokat és néhány énekkel és kedves szóval köszöntétek meg munkájukat, tegnap megtartottátok az utolsó osztályfőnöki órát, s most hagyományos és ünnepélyes keretek között az iskolából elballagva, a ballagási istentiszteleten utoljára van együtt ez a közösség: a négy végzős osztályunk – köztük az először ballagó hatosztályosok -, az osztályfőnökök, a szülők, a rokonok, a tantestület, az iskola dolgozói.

Útra bocsátunk s igyekszünk még egy-egy jó tanáccsal ellátni benneteket.

De mielőtt ezt megtennének álljunk meg egy pillanatra, s nyújtsuk meg az utolsó tanórát néhány perccel. Kezdjük talán ezt a néhány percet ismétléssel. A szalagavató istentiszteletről úgy távozott el a négy osztály, hogy gondolatban magatokkal vittetek egy-egy papírtekercset. Külön megköszönöm, hogy magatokkal hoztátok a ballagásra – legalábbis gondolatban.

Dereng bennetek, hogy a piros pöttyök, ahova a nevetek is oda van írva, titeket jelképeznek. Minden piros pötty körül sok-sok más színű pötty is található: a családtagok, a rokonok, a barátok, akikből különböző kapcsolatok alapján halmazokat rajzoltunk meg.

Így egy-egy piros pötty különböző halmaznak lehet a tagja: az osztálytársak halmaza, a szobatársak halmaza, a bibliakörösök halmaza, és még folytathatnánk.

A mai alkalommal az történik, hogy ezen halmazok közül néhányat véglegesítünk, lezárunk. Az életben sokszor nehéz véglegesnek tekinteni, lezárni egy-egy szakaszt, de meg kell tennünk, ez az élet rendje.

Így véglegesítjük a 12.A osztály névsorát, akik 6 évvel ezelőtt 34-en kezdték el tanulmányaikat. Most 24 névvel válik véglegessé az osztálynévsor. A nagyobb piros pötty a lapon mindvégig Horváth László osztályfőnök urat jelképezte, aki hat éven keresztül volt osztályfőnökötök.

A 12.B osztály hat évvel ezelőtt 31 tanulóval vágott neki a gimnáziumi éveknek. Az ő névsorukat 28 tanulóval zárjuk le. Osztályfőnökük mindvégig Nagyné Bódor Katalin tanárnő volt.

A négy évfolyamos osztályaink közül a 12.C osztály 25 fővel kezdte el tanulmányait. Két évig Nagy Zoltán tanár úr volt az osztályfőnökük, s most a 21 tanulót Pápay Sándor osztályfőnök úr vezette a ballagási istentiszteletre.

A 12.D-sek 24-en voltak az első évnnyitón. Három évig Tóth Erika tanárnő volt az osztályfőnökük, majd külföldre távozása után Brunner Zsuzsanna tanárnő vezette a 21 fős osztályt.

Ezek a halmazok most véglegessé váltak, és a búcsúzás amúgy is nehéz pillanatait nem kívánom emlékek felidézésével fokozni, hanem arra kérék benneteket, hogy tekintsünk most közösen a jövőtök felé. Nemsokára újabb közösségek tagjai lesztek, újabb halmazok – pöttyök – rajzolhatók majd körétek. Ezek közül egyesek tőletek függetlenül szerveződnek (pl.: egyetemi évfolyamtársak), más halmazok tőletek függően. Tőletek függ az, hogy kik lesznek a barátaitok, fogtok-e tartozni egy ifjúsági közösséghez vagy gyülekezethez, kivel kötitek össze az életeteket. Ezek mind-mind döntést igénylő élethelyzeteket jelentenek. Isteni teremtettségénél fogva az ember keresi életében a viszonyítási rendszereket, az etalont, azt az értékrendet, amely szerint dönt ezekben a helyzetekben.

A ballagási meghívót szemlélve minden osztály megnevezése előtt egy-egy idézet olvasható, amellyel – úgy gondolom – megpróbáltatások összegezni a számotokra fontos dolgokat. Ezek az idézetek ébresztettek bennem néhány gondolatot, amelyeket el szeretnék mondani nektek. Jóllehet egy-egy osztály idézetéhez kapcsolódik, de valamennyiőtökhöz szól.

A négy idézetet szemlélve három összegző megállapítást tehetünk:

1. Mindegyik a jövőbe tekint.
2. Mindegyik ösztönző, cselekedtető, buzdító jellegű.
3. Mindegyik keresztyén értékrenden nyugszik.

Vegyük sorra a négy osztály idézetét.

A 12.A osztály egy Vörösmarty idézetet választott

*„Szólj, gondolj, tégy jót.
S minden szó, gondolat és tett
tisztá tükröként fog visszamosolyogni rád”*

Valamennyi emberi tevékenységi formára, a gondolatban, szóban vagy tettekkel való cselekedetre vonatkozó buzdítás ez.

Jót gondolj, szólj és cselekedj. Olyan egyszerűen hangzik. De mi a jó ismérve, mik a jóság kritériumai. Ha emberi etalont keresünk, hamar rá kell jönnünk, hogy ilyen nincs, mert ami jó az egyik embernek, nem biztos, hogy jó a másiknak is.

Kedves 12.A-sok, amikor gondolataitokat, beszédeiteket, cselekedeteiteket mérlegelitek, használjatok olyan etalont, amely nem emberektől függ. A 1Kor 3:17-ben azt olvassuk

„Mindent, amit cselekesztek szóval vagy tettel (és hozzátehetjük azt is, hogy gondolatban) mindent az Úr Jézus nevében cselekedjétek”.

A Szentírás mércéje legyen számotokra a jóságban az etalon, és akkor gondolataitok, beszédeitek, cselekedeteitek valóban tiszta tükröként állnak majd előttetek.

A 12.B osztály tanulói – akikkel hetente volt alkalmam találkozni, és végigkísérni ho-

gyan váltak kis gyermekekből érett ifjakká – egy Osztrovszkij idézetet választottak:

*„Bár útjaink százfelé válnak,
De szívünk egy célért dobog.
Búcsút intünk a küzdelmes mának,
S építünk egy szebb holnapot.”*

Négy rövid gondolatot szeretnék a szívetekre helyezni:

1. Először is ki kell ábrándítsalak benneteket, mert a holnap ugyanolyan küzdelmes lesz, mint a ma, vagy bizonyos tekintetben küzdelmesebb. De ha jól emlékszem, sohasem ígértük nektek, hogy a holnap könnyebb lesz. Legfennebb azt, hogy ha megfelelő értékrend szerint rendezitek be az életeteket, a küzdelemhez erőt kaptok.
2. Az építésnél, így a jövő építésénél is fontos szempont az, hogy milyen alapra építjük a jövőnket. Valamilyik lakástakarékossági pénztár reklámozza magát így: „a biztos alap”. Ne higgyetek neki! A Rómabeliekhez írott levél 15. részében szól hozzászólásunk az intés: „Ne építsetek más alapra, csak Krisztusra”. Kedves 12.B-sok, jelentsék a keresztyén értékek azt az alapot, amelyre építettek!
3. A jövőbe kilépő ifjúság tettekre és türelmetlen. Sokszor azt hisszük, hogy a hét első napján képesek vagyunk az egész hetet felépíteni. Tanuljatok türelmet. Van amikor várni kell a továbbépítéssel, van, amikor vissza kell bontani egy rosszul sikerült részletet. De egy dolog nagyon fontos: látni kell a célt, ami felé tartunk, és minden nap meg kell tenni a cél felé egy kis lépést.
4. Nem csak materiális értelemben kell építenetek a holnapot, hanem építenetek kell az emberi kapcsolatokat is. A saját családokat, a baráti kapcsolatokat, a munkahelyi kapcsolatokat és egyéb közösségeket.

Az 1Kor 8:1-ben Pál apostol egy rövid tényt közöl velünk:

„A szeretet pedig épít”

Kedves 12.B-sek, engedjétek, hogy a szeretet rajtatok keresztül is építsen, így biztos alapon állva, türelemmel tudjátok majd építeni a küzdelmes – szép jövőt.

A 12.C osztály mindkét osztályfőnöke történelem szakos volt, így végül az egész osztály ilyen irányba terelődött. Nem csoda, hogy az idézet választásban is megmutatkozik a történelmi szemlélet. A kissé pesszimista Deák Ferenc idézet így hangzik.

„Igaz ügyért küzdeni még akkor is kötelesség,
midőn már sikerre nincs remény”

Szabadjon nekünk ezt lerövidítve átfogalmazni:

„Igaz ügyért küzdeni kötelesség”.

De mi is az igaz ügy, az igazság ismérve? Az 1Ján 5:6 azt olvassuk hogy „ahol Isten lelke, ott az igazság”.

Ady Endre:

ÜZENET EGYKORI ISKOLÁMBA

Június volt s ujjongtunk, nincs tovább,
Most gyertek szabad mellű örömök
S pusztuljatok bilincses iskolák.

De elcsitult a jókedv- förgeteg
S helyére ült a döbbent némaság:
Köröttünk már az Élet csörtetett.

Óh, ifjúi, szent megjózanodás,
Komoly, nagy fény, hős férfiú- szerep,
Emléketek ma is milyen csodás.

Hős harc az Élet és megélni szép,
Ha hozzáedzik tüzes szív- kohók
Ifjú vitézlők lengeteg szívét.

Ha élet zengi be az iskolát,
Az élet is derűs iskola lesz.
S szent frigyüket így folytatják tovább.

Mindig vizsgáljátok meg, hogy az az ügy, amiért hadba szálltok Isten szerinti-e?

Sokszor még az igaz ügyért való küzdelmünk is meglankad. nem vagyunk elég állhatatosak a küzdelemben. Számomra is bátorítást jelent az idézet arra, hogy az Isten szerinti ügyért állhatatosabban küzdjék.

Kedves 12.C-sek azt kívánom nektek, hogy tudjátok felismerni az igaz ügyet, és ezért állhatatosan küzdeni!

A 12.D osztály zárja a sort egy bibliai Igével. Ők, vagy lekipásztor osztályfőnökük valamit sejtenek abból, hogy bárhogy is építsük a jövőnket, és legyenek bármilyen távlati terveink, azok a történelem időskáláján pillanatnyivá zsuorodva szinte elvesztik jelentőségüket, hacsak nem rendelkezünk igazi távlati céllal, az örök életre mutató perspektívával. Nagyon fontos a jövőtök építése, állhatatosan küzdeni az igaz ügyért, építeni a kapcsolatokat, jót gondolni, szólni és cselekedni, de azt kívánjuk mindannyiunktól, hogy a napi célok és tevékenységeken túl, lássátok meg az életeteken átívelő távlati célt is.

Én iskolám, köszönöm most neked,
Hogy az eljött élet- csaták között
Volt mindig hozzám víg üzeneted.

Tápláltad tovább bennem az erőt,
Szeretni az embert és küzdeni
S hűn állni meg Isten s ember előtt.

Június van s nagyon magam vagyok
S kísértének élt éltem árnyai
S az elbocsátó iskola- padok.

S én, vén diák, szívem fölemelem
S így üdvözlöm a mindig újakat:
Föl, föl, fiúk, csak semmi félelem.

Bár zord a harc, megéri a világ,
Ha az ember az marad, ami volt:
Nemes, küzdő, szabadlelkű diák.

Tisztelt ünneplő gyülekezet!

A maturandusok nevében szeretettel köszöntöm a tisztelt ünneplő gyülekezetet. Külön köszönetet szeretnék mondani fenntartónknak, a Tiszáninneri Református Egyházkerület püspökének, Főtiszteletű dr. Mérsáros István püspökúrnak, iskolánk igazgatójának, Ábrám Tibor igazgatóúrnak, osztályfőnökeinknek: Horváth László tanár úrnak, Nagyné Bódor Katalin tanárnőnek, Pápay Sándor tanár úrnak és Brunner Zsuzsanna tanárnőnek, azért az áldozatos és kitartó munkáért, amellyel segítették nevelésünket és tudomá-

nyokban való gyarapodásunkat.

Nagyon nehéz mindazt felsorolni ebben a rövid búcsúzásban, hogy mit jelentett számunkra a Lévay József Református Gimnázium és Diákotthon. Most először veszünk búcsút azoknak a diáktársaink nevében is, akik nem négy, hanem hat évet töltöttek el az ősi iskola falai között.

A búcsú pillanatában felidézzük magunkban azokat az érzéseket, melyek az első tanévnyitó Istentiszteleten kavargtak bennünk az avasi református templomban.

Szívünkben félelem és szorongás volt az újtól, az is-

meretlentől, de sokan mondhatjuk: hazajöttünk, mert többünket a gyülekezet küldött és nevelt föl.

Vannak közöttünk olyanok is, akik itt találtak közösségre és gyülekezetre.

A búcsúzól kapott ballagótársisznában magunkkal visszük a sok-sok ismeret mellett tanáraink, szüleink és diáktársaink szív-melegét. Ez a szeretet hiszszük, hogy erőt fog adni mindazokhoz a feladatokhoz, melyeknek nagyságát még fel sem tudjuk mérni.

Külön szeretnék köszönetet mondani szüleinknek, szeretteinknek,

minden áldozatért, amit értünk hoztak.

Az Alma Mater-től pedig nem veszünk végleg búcsút, mert úgy érezzük, hogy ajtaja előttünk mindig nyitva áll, és mindig szívesen fogadja a visszatérő diákokat.

Piros tégláid szívünkben izzanak,
Vár újra nyitva bar-
na, vén kapud,
És égiszöknek újra
a falak,
Mint mikor először
hozzád vitt az út.
Szép termeidben
forrás buzgott:
Tudás és lélek tiszta
itala,

Birinyi Márk

Andrási Melinda

Fazekas Gábor

Barcsák Gergely

Bay Gábor

12.A

Birinyi Márk

Boros Viktória

Kovács
Bernadett

Fekete Réka

Kiss Éva

Kiss Miklós
DánielKomáromy
Károly

Kovács Róbert

Pápai Norbert

László Tünde

Mlinárcsik István

Pásztor Tamás

*Osztályfőnök:
Horváth László*

Somodi Andrea

Szántai Gabriella

Szegedi Katalin

Tóth Korinna

Ujj Péter

Varga Nikolett

Zsádon Zsuzsa

Vincze Péter

Tükörcserepek a 12. B. osztályról

Az emlékezet működésének a törvényei csak töredéket őriznek az elmúlt hat esztendőből. Nagyon remélem, hogy sok-sok találkozásunk lesz még, amikor megpróbáljuk majd az osztályemlékeztet teljes képét összerakni. S jó lenne az enyém után még huszonnyolc emlékezést olvasni, s abból aztán összeállna, hogy ilyenek voltunk, voltatok együtt és külön.

A hat év alatta diákok mindennapjait élték. Jöttetek minden reggel könnyebb-néhezebb családi körülmények közül, gondokkal, melyekről vagy beszéltetek, vagy szemérmesen hallgattatok. Vívótok léteket kis és nagy csatáit. S az iskolában tanultatok. Jól vagy rosszul, képességeiteknek megfe-

lelően vagy képességeitek alatt, hangsúlyszorgalommal, mindig a jövőre gondolva vagy változó szorgalommal, az adott napot mindig épp csak megúszva. Szövődtek köztetek barátságok és szerelmek, előre eltervetettek, amelyen egy osztály munkálkodott és meglepetésszerűek. Szertartások is vezényelték életeteket, hétfőn reggeli istentiszteletek, iskolai ünnepek, csendesnapok.

S közben az első osztálykirándulás után eljött az utolsó, az első szülői értekezlet után az utolsó, az első évfáradás után az utolsó. Ma úgy tűnik, hihetetlenül gyorsan. Aggódva gondolok arra, elengedhetjük-e már a kezeteiket, eligazodtok-e már az élet dolgai között? S közben irigykedem

is, mert most jönnek az egyetemi, főiskolás évek nagy pillanatai. A hivatás, a társ megválasztása. S közben a lét olyan könnyűsége, mint soha előtte és utána.

Tudom, soha semmilyen versenyben nem voltatok elsők, vagy csak nagyon ritkán. Nekem mégis mindenben Ti voltatok az elsők. S önmagamnak is nehéz megmagyarázni, hogy miért. Őrzök Rólatok szívmengető pillanatokat. Felfénylő mosolyokat, csillogó tekinteteket, összemosolygásokat. S ha magamban elmondom a névsort, hisz már kívülről tudom, mindegyikötök nevéhez kapcsolódik egy vagy több szép történet, amely lehet, hogy csak nekem fontos. S tanárként tudom, hogy a lélektől-lélekig ve-

zető úton ritkák az ilyen találkozások. Ezekben az emlékekben benne vannak egyéniségek legjobb tulajdonságai, azok, amelyek miatt hiszem, hogy jó emberek lesztek.

S mert már most hallom a kritikus kérdést: "Ennyit tetszett tudni írni Rólunk?", már válaszolom is, hogy nem, de innentől kezdve minden anynyira személyes, hogy nem kíváncsok újtságba. Mert egyetlen diák gazdag személyiségét sem tudnám két lapon leírni, nemhogy huszonnyolcét. S minden bölcs tanácsot elmondtam már, hallottatok már, s ha jól csináltam, már aszerint éltek is.

Nagyné Bódor
Katalin

"Deo dante non valet vividia,
Deo non dante nil valet labor."

(Horatius: Szatírák I/4)

Nagy emberek gondolatai a Bibliáról:

"Ha börtönbe zárnának, és csak egy könyvet vihetnék magammal, a Bibliát választanám."

Goethe

"A Biblia nem antik, nem is modern, hanem örök."

Luther

Lászlóffy Aladár:

Ó iskoláim, drága iskolák!

Lehült a kő, ahogy lement a nyár,
a hervadás a tájra visszajár,
és emlékezetből a szekerek
zörögnek még a konviktus megett;
jönnek a seregek a hegyen át...
Ó iskoláim, drága iskolák!

Ahogy a táj ölén a patakok:
eredt, szaladt, találkozott a sok
tudásra éhes és tudást-hozó,
csizmáik alatt ropogott a hó.
A rókaprémek és a kis gubák...
Ó iskoláim, drága iskolák!

Megszólalt itt meg ott a kis harang.
A madár fent, a vándor itt, alant.
A madár megy, a deák érkezik
a fagy pirosra csípte két kezét,
mikor utazott hét határon át...
Ó iskoláim, drága iskolák!

A kerítésből tört vándorbotot.
Hamubasült és honvágytól kopott
önérzet szúrta-vágta velejét,
mint penecilus lúdtoll elejét:
más ette meg a rengeteg libát...
Ó iskoláim, drága iskolák!

Sok karnyújtásnyira van a gyümölcs,
mit lélek-áron kínálgat a föld,
a pápaszem se hozza közelebb,
csak Wittenberg, csak Hága és Enyed.
A múltban megfűrösztetni a mát...
Ó iskoláim, drága iskolák!

Magyar, román, német szó, mint örök
fellegvár, mikor támad a török
ógörög, héber, latin szövegek,
a kuruc-labanc háborúk felett-
a lelket ébrentartó lármafák:
Ó iskoláim, drága iskolák!

Az anyanyelv, a mindig támadott
kenyérmező folyton termést adott;
ha felgyűjtják, ha beleszántanak,
eloltja égi könny, eső, patak
és testünkön tölti mezsgyeoldalát...
Ó iskoláim, drága iskolák!

Megtanultunk itt életet, halált,
a hajnal gyertyafénye itt talált.
Bod Péternek kísértete lesi,
a sok Bolyai, Pariz, Körösi
árnyajkával utánunk kiállt:
Ó iskoláim, drága iskolák!

Paraszt magiszterek, jobbágy papok
és főurak kiáltják: itt vagyok!
Tétek volt a vér és könnyözön
tétek hát a könyv, a könyv, a könyv-
forgassatok enciklopédiát...
Ó iskoláim, drága iskolák!

Ahol a skóla most is rostokol,
nagy fák suhognak, régi nyárfasor-
a hit s a munka ültette oda,
hogy árnyékában legyen a tanoda-
a Báthorik, a Bethlenek sorát...
Ó iskoláim, drága iskolák!

Faladások. Mint katonavonat,
hozza a hajnal az utasokat,
ingázik elsős, felsős, tanító,
kucsmáik alatt utazik a szó,
hogy más fejekbe utazzék tovább...
Ó iskoláim, drága iskolák!

A nehezén megintcsak túl vagyunk,
nem érzi nyomás süvegét agyunk,
a szív szorong csak, hitetlenkedik:
vajon ma végre felragyoghat itt
a semmiből teremtett új világ?-
Ó iskoláim, drága iskolák!

Bárány Tamás

Csemáti Balázs

Barta Beatrix

Kákonyi István

Bodó Edina

Batta Gabriella

Fáy Zsuzsa

Czeglédi Judit

Herpai Dániel

Kovács Vera

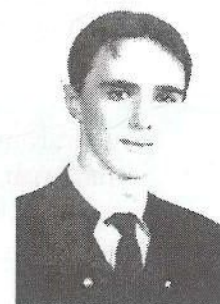
Mátyás Tímea

Ferenczi Csaba

Halmos Péter

Ládi Imre

Orosz Mária

Novák Zsófia

Rúdi Tünde

Sípos Zsuzsa

Varga Katalin

Tolesvay
András

**Osztályfőnök:
Nagyné Bódor
Katalin**

Szilágyi Áron

Szabó Noémi

Szabó Nóra

Szarvas Beáta

Varga Orsolya

Szegedi Márton

Tóth Zsolt

Vecsei Ferenc

Kedves Ballagó Diáktársaink!

Május van, s öreg iskolánk feldíszített falai között újra felhangzott az Alma Mátertől búcsúzó diákok zengő éneke:

"Ballag már a vén diák..."

Arcotokon öröm, meghatottság s talán némi döbbenet. Mint akik nem tudják elhinni, hogy így rohan az idő.

Pedig a költő szavait idézve:

"Itt az időd, most bámulj, s csodálkozz
semmise dőlt el és nem végleges.
Ésszel-szívvel törj messze a csodákhoz
Égen-földön ős titkot fejtegy!"

A mai nappal az ifjúkor egyik legszebb ünnepéhez értetek el. Évek szorgos munkája, lelkes, néha talán kevésbé lelkes tanulás vezetett e felemelő percekhez.

A vállatokra akasztott ballagási tarisznyában egy pogácsát találtok. Jelkép e pogácsa, az erőt adó testi táplálék jelképe. Hiszen erő és kitartás kell ahhoz, hogy választott utatokat végigjárjátok. Hosszú és fáradságos lehet még az út, ez az út, melyen siker és kudarc egyaránt lehet társatok.

Én azonban hiszem, hogy az elmúlt négy, illetve hat év alatt tanáraink és szüleitek segítségével megkaptátok azt a lelki táplálékot és biztos tudást is, mely hozzásegíti mindannyiótokat a boldog, teljes élethez.

Komjáthy Jenő ezt így fogalmazta meg:

"Rossz a világ? Légy jó tehát magad!
Üres a lét? Adj tartalmat neki!
Az ember szolga mind? Légy te szabad!
Hívd sorsodat bátor versenyre ki!"

Sorsotokat magatok formáljátok, az idézetben említett verseny már a napokban elkezdődik.

Ma átvesszük tőletek a jelképes stafétabotot, s átvesszük helyeteket, mint az iskola "legöregebb" diákjai. Emlékünkben megőrizzük az együtt töltött éveket. A közös élményeket, a diákcsínyeket, de az együtt átélt, s egymással megosztott szomorú percekét is. Bízunk abban, hogy gondolatban azonosulni tudtok a következő verssorokkal:

"Én itt oly sok szépet s jót tanultam,
Itt mindig hű társak között voltam.
Az évek hamar elrepülnek,
De emléküek elkísér, míg élek."

Azt kívánjuk, Álmaitok váljanak valóra, kitűzött céljaitokat ériétek el! Dolgozzatok és tanuljatok úgy, hogy büszkén emlegethessünk benneteket. Legyen emberi tartásotok az élet viharainak átvészeléséhez!

Ne feledjétek! Sohase maradtok egyedül! Az Isten szeretete, és szeretteitek féltő gondoskodása kíséri életeteket!

"A szárny megnőtt, üresen áll a fészek
Csak álom volt a szép diákvilág,
S mint a fecske az alkonyati szélnek,
Ma szárnyakat bont egy sereg diák!"

Oravecz Gergely

Madách Mózes drámájából Mózes utolsó szavai népéhez (parafrázis)

Búcsúszavak a Lévy 12.C. osztályához (útravaló)

Íme itt van minden szemkábító díszben. Tisztán nyújtom át Istennek, népünknek emelt fővel, nyugalmas lélekkel, mit nehéz években hordtam elétek és értetek. Utolsó emberül maradtam abból a világból, mely a miénk volt. Kísértetül éltem unokák között, kik alig értették már midőn múltunkról szóltam, és amit szerettek őseink.

Mi bennem még erő van, nem izmaim sajátja, csak Isten adta, hogy rendet tegyek, de célhoz érve, magatokban engedjelek tovább.

Most hálát mondok Istennek, mert e dicső napot meghagyta

érnem, s most a győzelem a felnőtt utódokra vár. Nem nyomja lelkem semmiféle önvád, hisz veletek megosztottam küzdelmet, bánatot, gondot mindig Isten nevében hittünk és népünk oltalma alatt.

Hallgassátok meg végszavam! A pályám végén intelek jóra titeket. A jóban Istenünk és népünk jövője lakik. Ha ezt a kettőt elhagyná e maroknyi nép, melyet ősi múltunk soha el nem múló szent okmány gyanánt ezreknek hulló vérével megpecsételt, – míg körttünk tengernyi a nép, végtelen az ellen és a gyűlölet – ha mi az

Isten kegyelméből elnyert drága áldást megalkuvásnak dobnánk tárgyául, s más, idegen vágyaknak vetnénk áldozatul, s feladnánk népünk, nemzetünk hitét, átoknak átkát kérném én fejűnkre.

Akkor megannyi nép közt legyen ő utolsó, hajszolt és üldözött, mint veszett kutya, mert nem tudta hitét és hazáját s múltját megbecsülni.

A jövőben is az lesz közötted a nagyság, ki gondok, örömök, megpróbáltatások, bánatok között mindig hű marad.

Óvjátok hát az igazságot! Álljatok a helyemre, és bízzatok magatokban! Ígérjétek ezt meg szent esküvéssel! Áldás vagy átok úgy szálljon reátok! Én kérem Istent, hogy mindig a jóra hajtsatok, mert a hatalmas Úr akkor veletek léssen! Ez nem parancsszó, ez csak a jövőbe látó kérelem.

Ápolja hitetek és hazátok szeretetét a minden kegyelem URA!

Miskolc, 2000. év ballagásán

Pápay Sándor

Apró László

Bodnár Gábor

Bakó Gergely

Balázs Gábor

12.0

Dargai Mária

Béres Zsuzsanna

Letrich Tímea

Gyulai Bernadett

Kovács Attila

Hornyák Máté

Juhász Ádám

Molnár Csaba

Molnár Orsolya

Murányi Beatrix

Német László

Orosz Bertalan

Osztályfőnök: Pápay Sándor

Pintér Anikó

Tatár Zoltán

Urbán Nóra

Varga Gergely

Vízi Linda

Bodnár Adrienn

Bodnár Júlia

Homonnai Emese

Cseke Petra

Boross András

Gáspár Mihály
Márton

Jakupcsó Éva

Jónyer Zsuzsanna

Kalas Katalin

Kovács Nóra

Magyar Ágnes

Mészáros Eszter

Miskolci Enikő
Éva

Nagy Henrietta

Oravec Katalin

osztályfőnök: Brunner Zsuzsanna

Szabó Akos
József

Szegedi Csaba

Ortó Ágnes
Adrienn

Simon Katalin

Spitzmüller
Zsuzsa

Urhegyi Zsuzsa
Mária

Zsíros Zsófia

Útravaló a 12. D osztálynak

A 12. D osztály közösségé formálódását több, tőle független tényező nehezítette a négy év során. Így például az osztálytársak folyamatos cserélődése: többen jöttek más osztályokból, többen mentek más iskolákba, valamint a tanár illetve osztályfőnökváltás.

Mindezek ellenére a 12. D osztály hozzájárult iskolánk hírnevének öregbítéséhez. A Művészeti Triatlon versenyen Kalas Katalin eredményesen szerepelt, Magyar Ágnes az országos bibliaismereti csapatversenyen 3. helyezést szerzett, Szegedi Csaba a „Tékozló fiú” című rockoperában mutatta meg tehetségét. Gáspár Márton egy zenekarban játszik, aki nemcsak gi-

tárjátékával tűnik ki az együttesben, hanem alkotói tehetségével is, hiszen ő írja a zeneszámokat. Boross András kezdettől szerepet vállalt az iskola rendezvényeinek fényképen való megörökítésében. Az iskolában működő LÁMPÁS CSOPORT szolgálatába is többen bekapcsolódtak, az eddig még nem említett Spitzmüller Zsuzsa VISZ tanfolyamon szerzett tapasztalatait nagyon jól hasznosította a gyerekek közötti szolgálatokban.

Szép példát mutattak az összefogásra a diákigazgatók választásánál, amikor egy emberként szervezték az ötletes programokat. Még ha nem is Tsabitius Levaicus vitte el a pálmát, a mi sze-

münkben ő maradt a megválasztott „császár”.

Ha nem is császárként, de törekvő diákként volt jelen a 12. D osztály legtöbb tanulója. Nem harsányan, hanem a maguk szerényebb módján részt vettek az osztály és iskola munkájában.

Azt kívánom mindannyiuk életére, hogy sikerüljön először is az érettségi, majd kinek-kinek a felvételi. Ha valami mégsem eszüknek megfelelően alakulna, akkor se veszítsék szem elől a Minden-ség Urát, akinek terve van az ő életükkel. Ezt sohase feledjék és keressék azt a szent akaratot, mely az örök életre vezet, ahogy ballagási meghívónkon is megfogalmaztunk:

„Aki szereti az életét elveszíti,
Aki pedig gyűlöli életét e világon,
Örök életre örzi meg azt.”

(Jn.12:25)

Brunner Zsuzsanna

Nehézkes illat járta át...

Nehézkes illat járta át az épületet. A falakat, az ajtókat és a lépcsőt akácvirággal díszítették. A lányok sötét szoknyába és fehér blúzba, a fiúk öltönybe öltözve, szomorkásboldogan készültek a diákotthon harmadik ballagási ünnepségére május 10-én. Az események sorozata a technikai dol-

gozóktól való búcsúval kezdődött, hiszen mindennapi életünk fontos részei ők. Az elköszönés az alsóbb évesektől szintén a könyvtárba történt, ahol ajándékot kaptak a 12-esek, egy szál íriszt, egy fényképet, egy ballagásra frissen megjelent verseskötetet. A személyes búcsúztatások is itt

történtek. Szegedi Csaba egy csokor virágot nyújtott át Rió néninek, Hornyák Máté Boskó Éva néninek, Batta Gabriella Igazgató Úrtól búcsúzott néhány szóval, és a fiatalabbak nevében Csipő Enikő mondott beszédet. Majd a "Vezess Uram végig és fogd kezem" kezdetű di-

cséretet énekelve, csengettyűszóval megkezdték utolsó útjukat körbe a kollégiumban. A gyülekezeti teremhez érve a fűvósok a Gaudeamus igitur c. ősi diákdalt játszották. A hangszerek élesen fájdalmas zenéje összeszorította a szíveket. Ahogy beléptek a terembe, mindenki

megilletődve nézett rájuk. Nehéz volt elhinni, hogy a legidősebb barátnők és barátok most elbúcsúznak tőlünk. Ünnepi műsor következett, amit Pintér Lilla Reményik Sándor: A legszebb szó című versével nyitott, majd a kamarakórus énekelt. A kolli vezetője, Rió néni a már hagyománnyá vált minden 12.-esről megemlékezett egy-egy tréfás jellemrajzzal, s bár ezek megnevettették a jelenlevőket, időnként mégis el-elcsuklott a hangja a meghatottságtól. Kalas Katalin, a diákpresbitérium eddigi vezetője és diáktársai személyes vallomásukkal színesítették a műsort. Ilyenre az eddigi három év alatt még senki sem vállalkozott. A 11.-es fiúk is készültek útravalóval, ami a boldogság titkára és a szeretetre tanított. Rákos Lóránt, a diákpresbitérium egyik új titkára búcsúbeszédében az életet egy nagy fa szerteágazó lombkoronájához hasonlította, mely faágakon az éltető napsugár

felé kapaszkodunk. Az akadályok csak kitartással, és erőfeszítéssel győzhetőek le. Ehhez kívánta Isten dúsgazdag áldását. A bibliai idézet nemcsak a

ballagókhöz szólt: "Kérjétek és adatik néktek, Keressetek és találtok Zörgessetek és megnyitvatik néktek." "Egyszer majd megpihenünk" című sa-

ját versével meleg szeretettel búcsúzott barátaitól, melyet mindannyian meghatódva hallgattunk. Feledi Kinga szelíd, szép szavakkal az örök tűzről mondott

fejezte ki. Felhívta a figyelmet arra, hogy csak úgy jelent igazi Istennel való kapcsolatot az összefogás, "hogya Krisztus az első láncszem". Ezt az érzést jó megélni itt, ebben a diákotthonban.

Eremiás Richárd rövid, de nagyon mély és fontos dologokról szóló áhítata után Hangó Melinda fuvolaszólója alatt lassú léptekkel vonyultak ki az imateremből a ballagók. Szemükben könny csillogott.

A vacsorához már csak az ünnepeltek és a diákotthon dolgozói, valamint a meghívott vendégeink ballagtak le az alagsorba. Itt a konyhai dolgozóktól való búcsúzás után, a vacsora előtt volt egy kis vidám jelenet: a hagyományos seprűátadás és az oklevelek kiosztása. A 11.-es lányok szolgálták fel a finom, gyertyafényes vacsorát. Azt mondták nagyon ízletes volt, és minden elfogyott.

Bobok Réka

maradandó gondolatokat, amikor Reményi Sándor versét szavalta.

A Kovács Natália által elmondott Láncszemek című költemény a közösség összetartó erejét

